

Waar is de kok?

HET WAS NOG HEEL vroeg toen de ridster wakker werd. Ze keek naast zich en glimlachte.

Daar lag haar prins Maximiliaan, die nu koning was. Wie had ooit gedacht dat een eenvoudige koning zou trouwen met de dapperste ridster van het land!

Sinds kort woonden ze samen en behalve dat ze haar huisje had verruild voor een kasteel, was er niet zoveel veranderd in het leven van de ridster.

Koning Max zat iedere ochtend aan zijn regeertafel, al dan niet met de ridster aan zijn zijde. Meestal niet, want zoals altijd ging de ridster op pad wanneer ze maar wilde of wanneer ze maar nodig was. Ze was gewoon ridster gebleven en was niet van plan om ooit te luisteren naar de naam 'prinses' of nog erger: 'koningin'.

De voormalige koningin en koning – de ouders van koning Max – woonden in het koetshuis naast het kasteel. Zij hadden nogal wat moeite met de keuze van hun zoon, vooral ook omdat de ridster bij hun eerste kennismaking bedreigd had om hen allebei aan haar zwaard te spiesen. Maar ja, wat deed je eraan?

De ridster glipte zachtjes uit bed, trok haar harnas aan en sloop de gang op. Iedereen sliep nog, want het was hartstikke vroeg. Maar de ridster hield ervan om vroeg op pad te gaan. Al was er altijd één iemand eerder wakker dan zij. 'Hé Vito, is de koffie al klaar?' vroeg ze, toen ze de deur van de kasteelkeuken opendeed.

Er kwam geen antwoord.

'Vito?' De ridster stapte de grote, gezellige keuken binnen en keek verbaasd om zich heen.

'Krijg nou roest,' mompelde ze.

De kasteelkok was er áltijd. De ridster had zelfs weleens gedacht dat hij stiekem in de keuken woonde. Dat hij een slaapzak in een keukenkastje verstopte en die

's avonds op het aanrecht legde om te gaan slapen.

Want hoe vroeg ze ook opstond, de kok was er steevast eerder dan zij. Met zijn grote glimlach en een opgewekt humeur, precies zoals je van een kok verwacht.

En – sinds de ridster in het kasteel woonde – altijd met verse koffie.

Maar nu was het koud en stil in de keuken. En er was geen koffie.

De ridster krabde aan haar kin. Ze trok een paar keukenkastjes open om te kijken of hij daar misschien in zat, maar nee. Ze keek onder de tafel of hij daar misschien lag, maar ook dat was niet het geval.

'Eerst maar eens koffiezetten, dan,' zei ze hardop tegen zichzelf. En ze ging aan de slag.

Toen hoorde ze iets. Geklepper.

Donjon, de dikke grijze kasteelkat, kwam door het luikje naar binnen.

Hij kronkelde rond haar benen.

'Hé, houd daar eens mee op!' zei de ridster. 'Ik breek zowat mijn nek.' Ze aaide Donjon even over zijn kop, voor ze hem liefdevol maar beslist opzijduwde.

'Ja, maar ik krijg altijd een lekker hapje om deze tijd!' klaagde de kat. 'Waar is de kok?'

‘De kok is er niet,’ zei de ridster, terwijl ze zichzelf een grote mok koffie inschonk. Ze ging aan de grote houten keukentafel zitten.

Donjon sprong erbovenop.

‘Hé, ksssjt, weg jij!’ De ridster joeg Donjon van de tafel af. Maar de kat sprong er meteen weer op, al bleef hij nu wel op een afstandje zitten.

‘Ik mag hier altijd zitten.’

‘Ik vind het onhygiënisch,’ mopperde de ridster.

‘Tss, ik wed dat ik me vaker was dan jij.’

Daar had de ridster niet van terug, want het was wáár. Ze had lang niet elke ochtend zin om te douchen, het liefst schoot ze meteen in haar harnas.

Terwijl ze haar koffie dronk dacht ze na. Wat wist ze eigenlijk van de kok? Bijna niets! Hij was er elke dag en hij kon heel goed koken. Maar ze had geen idee waar hij woonde en of hij verkering had of een hond of een hamster. Ze woonde nog niet zo lang in het kasteel, maar toch schaamde ze zich een beetje. Misschien was er wel iets ergs aan de hand, moest hij naar de dokter, of had hij een zieke oma. Eigenlijk vond de ridster al het personeel hier onnodig. Ze kon prima zelf stofzuigen en de badkamer schoonmaken – of niet, want ze keek niet op een vuiltje meer of minder. Maar op Vito was ze meteen dol geweest, niet alleen vanwege zijn vrolijke karakter, maar ook omdat ze zelf echt absoluut niet kon koken. Ze dronk haar kop in één teug leeg en stond op.

‘Ga je wat lekkers pakken?’ vroeg Donjon, die ingedommeld was, maar meteen weer wakker schoot.

‘Nee, ik ga de kok halen!’

De ridster liep naar de regeerkamer, zocht in de mappen en vond eindelijk wat ze zocht: de lijst met telefoonnummers en adressen van het kasteelpersoneel.

Ze belde het nummer van de kok. Die nam op en zei: ‘Ik ben er niet, zoek maar een nieuwe kok’ en toen verbrak hij de verbinding.

Verbaasd keek de ridster naar haar mobieltje. Toen stuurde ze een appje.

WAT IS ER AAN DE HAND?

Ze tuurde naar haar schermpje terwijl de kok aan het typen was. Na een hele tijd kwam er dit:

NIKS

WAAROM BEN JE DAN NIET HIER?

IK BEN ZIEK

WAT HEB JE?

GRIEP

M’N GROOTJE, apte de ridster. Ze geloofde er niks van. Ridsters hebben een soort zesde zintuig waarmee ze aanvoelen of er iets aan de hand is. En hier was iets aan de hand. Het was niks voor de kok om niet te komen zonder te bellen, al was hij honderd keer ziek. En het was niks voor de kok om te zeggen dat ze maar een andere kok moest zoeken, want hij hield van zijn keuken. Ze liet de mappen liggen en stormde naar buiten. Daar stond haar fiets zoals altijd trouw op haar te wachten tegen de kasteeltrap. Vanaf de vierde tree sprong ze naar beneden, landde op het zadel van haar fiets en sjeesde weg.

Het was een dik halfuur fietsen naar de Aardbeistraat. Het blauwe busje van de kok stond voor de deur. Daarmee ging hij altijd naar de markt om verse groenten te halen voor zijn gerechten.

De ridster stalde haar fiets tegen het kleine huisje en belde aan. Er gebeurde niks. Ze bukde en keek door de brievenbus. ‘Vito!’

Weer niks.

Toen stapte ze om het huisje heen en klom over de schutting de tuin in. Ze voelde aan de keukendeur, die stond open. Ze liep door het keukentje naar de huiskamer en daar was hij. Vito lag op de bank onder een dekentje en staarde naar het plafond. Was hij dan toch ziek?

‘Hoi, ik ben er,’ zei de ridster. Ze liep naar hem toe. ‘Heb je een erg besmettelijke ziekte?’ Voor de zekerheid hield ze een beetje afstand, want je weet het tegenwoordig nooit.

De kok keek haar aan en schudde zijn hoofd. Hij was een knappe jonge kok, met dikke krullen, een paar sproetjes rond zijn neus en volle lippen. Eigenlijk zag hij er prima uit, helemaal niet ziek. Maar de pretlichtjes in zijn anders altijd vrolijke ogen waren uitgedoofd.

De ridster ging bij hem zitten. Ze aaide over zijn arm. ‘Vertel het maar,’ zei ze.

Toen begon de kok met grote schokkerige uithalen te huilen.

‘Ach, jeetje.’ De ridster wist niet zo goed wat ze ermee aan moest, daarom liet ze hem maar even begaan.

‘Ze heeft het uihuihuitgemaakt,’ huilde de kok.

‘Ach, Vito, toch,’ zei de ridster. ‘Wat een dom uilskuiken, wie maakt het nou uit met jou?’

‘Sara,’ zei de kok. ‘Sara maakte het uit met mij.’

‘Waarom?’

‘Ze is verliefd op een ander. Een schóólmeester!’

‘Nou ja zeg, wie wil er nu verkering met een schoolmeester?’ zei de ridster.
‘Die weten misschien wel de hoofdstad van Albanië, maar die kunnen toch geen appeltaart bakken? Ik zou het wel weten, hoor. Die Sara is maar een rare kwibus. Jij hebt iemand nodig die niet op schoolmeesters valt.’
‘Denk je?’ vroeg de kok.
‘Zeker weten,’ zei de ridster.
De kok krabbelde overeind. Hij haalde even flink zijn neus op. ‘Hè,’ zei hij.
‘Dat lucht wel een beetje op.’
‘Er zijn nog veel meer leuke meisjes op de wereld. En je bent nog piepjong. Het komt echt wel goed met jou.’
‘Denk je?’ vroeg de kok weer.
‘Zeker weten.’ De ridster tufte op de grond om haar woorden kracht bij te zetten.
‘O, krijg nou roest, ik had me zo voorgenomen niet meer binnen te tuffen!’
‘Geeft niet.’ De kok lachte. ‘Het spijt me dat ik niet afgebeld heb. Ik dacht dat de wereld verging zonder Sara.’ Hij knipperde met zijn ogen. Zo te zien dacht hij dat nog steeds wel een beetje.
‘Nee, hoor,’ zei de ridster gauw. ‘Het doet misschien even pijn, maar de wereld draait gewoon door en je komt vanzelf weer een nieuw meisje tegen.’
Vito veegde zijn wangen droog. ‘Een schoolmeester,’ zei hij weer.
‘Wie wil dat nou?’ vroeg de ridster. ‘Kom, laten we naar het kasteel gaan. Als je lekker aan het werk bent vergeet je haar het snelst. En er is koffie.’

Een halfuur later zaten ze samen aan de houten tafel in de kasteelkeuken. Donjon knabbelde tevreden op een stukje gedroogde vis. Vito keek de keuken rond. ‘Ik heb weleens gedacht, ik leg stiekem een slaapzak in een keukenkastje en ik blijf hier gewoon wonen. Zoveel houd ik van deze plek.’ De ridster glimlachte en keek om zich heen. Het was dan ook een érg fijne keuken. Met zijn zwart-wit geblokte aanrecht, vrolijke tegels op de vloer, kasten vol met lekkers, een open haard en heerlijk uitzicht op de kasteeltuin. ‘Sara zei dat ik meer van mijn keuken hield dan van haar en misschien was dat ook wel waar.’ De kok zuchtte diep en veegde nog een beetje bibberig een traan van zijn wang. ‘Maar ze was zo knap. En zacht en lief.’ De ridster rilde een beetje. Zacht en lief... Bah, wat zoetsappig. ‘Dank je wel dat je me kwam halen,’ zei Vito. ‘Het was puur eigenbelang,’ zei de ridster. ‘Ik kan niet koken, zoals je weet.’ De kok schoot in de lach. ‘Weet je wat ik ga doen?’